

Text från en som är långvarigt arbetslös

När folk frågar mig vad jag jobbar med så säger jag att jag är arbetslös. Jag brukar också säga att jag varit inskriven sedan 2004, då jag tog min examen från universitetet. För det är så jag identifierar mig. Jag är arbetslös, och genom att säga så vill jag ta bort det osynliggörande och okunskap som vi arbetslösa råkar ut för. För vi är inte den nya arbetsklassen. Vi är den nya, fattiga underklassen. För idag är arbetslös inget tillstånd som du lämnar. De som blivit stämplade som onyttiga och ointressanta av arbetsmarknaden lever hela sina liv utanför det system som andra tar för självklart.

Jag har verkligen varit inskriven sedan 2004, med perioder då jag har arbetat. Tyvärr har de varit alldeles för korta. Så jag har följt hur Arbetsförmedlingen har blivit mer och mer vingklippt. Från att ha kunnat göra något, till att kunna göra inget. De senaste tio åren har jag varit sjukskriven och arbetstränat. Under den tiden har jag träffat många andra arbetslösa, och vi har hjälpt varandra. Någon annan hjälp finns inte att få. Och jag har fått höra vilka problem de tampas med. Det kan vara att man prickar i fel när man ska skicka in en av otaliga rapporter. Man glömde att anmäla sin första sjukdag. Eller något blev fel när du skulle ansöka om dina ledighetsdagar. Straffet är hårt och obönhörligt. Visserligen kan man överklaga, men eftersom Arbetsförmedlingen alltid gömmer sig bakom kravet ”du är själv skyldig att ta reda på dina skyldigheter”, så fälls dem nästan aldrig.

Just detta är ju ironiskt, eftersom Arbetsförmedlingen blivit svårare att få kontakt med. Hemsidan är under all kritik, min sida på AF hade inte uppdaterats på årtal när det väl uppmärksammades. Chatten hade jag inte kommit in på under ett år, innan den stängdes, och väntar du i telefon är flera timmar en vanlig väntetid. Idag har man dessutom tagit bort handläggarna för de flesta arbetslösa. Så vem frågar du om lov? Nedläggningen av kontoren är katastrofal, och Statens servicecenter är ingen ersättning. Där säger de bara att de inte kan svara på frågor. Så varför ska vi gå till dem?

Arbetslösa omfattas inte av de avtal som är vanliga på arbetsmarknaden. Man har inte rätt till semester, utan ska gladeligen stå till arbetsmarknadens förfogande 365 dagar om året. Resor kan vara vanskliga, även inom Sverige, och utlandsresa är förbjuden. Att rekreation även tillhör ett normalt liv stämmer alltså inte för arbetslösa. Och arbetsträna du ska du arbeta hela tiden du är där, vilket betyder att du kan arbeta i flera år utan semester. På senare år har det dessutom blivit hårdare krav på anordnarna av arbetsträningsplatser. De får inte längre stänga under sommaren, vilket också gör att arbetstränarna aldrig får ledigt.

Ersättningen är otroligt låg för många. Nu ska ersättningen för alla långtidsarbetslösa med ersättning från Försäkringskassan räknas ner. Vi ska leva på 365 kr per dag, ca 7600 i månaden, före skatt. Regeringen verkar tro att man kan leva på detta belopp. Samtidigt är det många som lever på ännu lägre ersättning idag, och hur de överlever förstår jag inte. Men det är lätt att hamna där. Blir du utan ersättning en dag, kan din sjukersättning nollas. Du kan fortfarande få ersättning som arbetslös, men blir du sjuk får du inget. Det ska visserligen finnas straff för förseelser, men att låta folk svälta på gatan för att man prickat in fel är väl ändå inte rättvist. Speciellt inte när reglerna är så svåra att överblicka som de är här.

Regeringen säger hela tiden att det ska löna sig att arbeta. De verkar inte ha förstått, att det har det alltid gjorts. Sedan säger de att man ska pressas att ta jobb. Som om vi inte vill ha jobb! Jag är

lycklig nog att ha en timanställning där jag får jobb. Alla kan inte känna den tryggheten. För idag har hindren för att få jobb ökat. Testen är nästan överallt. Arbetsgivarna svarar inte i telefon. Så hur ska du nå fram? Hur ska just du, som ingen vill ha, komma vidare?

Istället för att prata om oss, börja med att prata till oss. Innan politikerna fattar beslut borde man också prata med personer och organisationer som samlar de som berörs. För organisationer finns, även om de inte är så stora. Regeringen har förlorat all min respekt, om de hade någon. Idag vill man inte att personer ska få jobb. Vi ska bara försvinna. Det enda jag kan säga är, upp till kamp. Arbetslösa, organisera er! För om vi inte gör det, så kommer de fortsätta att köra över oss. Och det kan vi faktiskt inte tillåta längre.

Åsa Lundström